

Aquest cap de setmana, vaig participar a una trobada de corals de l'Alt Empordà. Feien un concert de Nades a la Jonquera i ens ho vam passar molt bé gràcies a la qualitat del repertori i també perquè tots els cants, sense cap excepció es feien en català. Us puc assegurar que quan ens trobem un grup de seixanta cantaires i assagem, cantem, comentem els cants, fem broma, fem tertúlia en català, només en català sense que mai aparegui cap paraula en castellà o en francès, això fa molt de goig i dóna la il·lusió que la nostra situació lingüística ja està normalitzada del tot.

Però, al final del concert, una senyora nord-catalana ens va venir a veure molt entusiasmada, a mi i a la directora de la meva coral. Ens va dir (en francès) que partany a la coral d'un poble situat al sud de Perpinyà, que només hi fan cants catalans però que ella, tot i ser originària de Catalunya-Nord, no pot parlar català i no l'entén prou bé. Continuà dient que volia organitzar un intercanvi de corals i el nostre repertori li agradava molt. La meva directora i jo, en adaptàrem i vam fer la conversa en francès enmig d'una munió de gent expressant-se en la llengua comuna als dos bàndols de la frontera.

No sé què pensar d'una tal situació. Cal considerar el got mig buit o mig ple ??

L'aspecte positiu és que s'estan produint intercanvis entre les corals nord i sud-catalanes. Es multipliquen els contactes i potser un dia, la frontera s'acabarà esborrant del tot.

L'aspecte negatiu seria que les capacitats lingüístiques dels nord-catalans són tan pèssimes que no poden mantenir una conversa decent en català o, altra explicació, que els seus complexos d'inferioritat de cara als catalanoparlants del Principat els impedeixen fer servir el rossellonès i s'estimin més recórrer al francès.

Alguns podrien comentar que, al mig del soroll que hi havia a la sala de concert, hauríem pogut fer l'esforç de simplificar el nostre català i si ho calia, fer gal·licismes, girar i regirar les nostres frases quan percebíem una possibilitat de fer-nos entendre. És veritat, ho hauríem pogut fer.

Però no ! Vam tenir la feblesa de fer servir el mitjà de comunicació més eficaç per fer-nos entendre i no haver de passar-hi massa temps. No vam contribuir a millorar la situació d'autodi lingüístic d'aquesta senyora, no vam ajudar-la a desacomplexar-se i no vam afavorir la millora dels seus coneixements en català.

No ! Vam preferir tornar ràpidament a les nostres converses entre catalanoparlants després d'aquest breu parèntesi francès.